

[Parkov.]

at vi baade *kan, skal* og *vil* (Afbyrdelse). Tilstrækkelig tydeligt: *kan, skal* og *vil*! Vi *kan*, naar vi stiller de fornødne Midler til Raadighed for Forsvaret. Vor Krigshistorie viser os, at den danske Soldat til Lands og til Vands ikke staar tilbage for nogen i Mod og sejt Udholdenhed. Vi *skal* forsvare os. Det er Forudsætningen for, at der fra anden Side bliver ydet os Hjælp, ligesom Folkeforbundet vilde miste sin Betydning, hvis Staterne enkeltvis af-rustede og derved fralagde sig Ansvar for overfor Folkeforbundet og de under dette hørende Nationer. Og vi *vil* forsvare os. Kommer Faren over os, fejles alle Taler og Talemaader til Side, da mødes vi som i 1914 i Alvorens Stund, og enhver indtager sin Plads i Rækken for at værne Land og Folk. Saaledes er det gaaet hidtil, og saa-ledes vil det ogsaa gaa fremdeles, indtil den Dag oprinder, da fælles Nedrustning eller Afrustning er gennemført. I et saadant Fællestog mod Krig og Vold og for Fred og Nedrustning vil selvfølgelig ogsaa vi tage virksom Del, men vi vil ikke være de første til at lægge Grænser, Land og By aabne.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen udtalte i Gaar, at man havde jo reduceret de militære Udgifter ved Loven af 1922, og at man maatte være forberedt paa, at man yderligere ved det Forslag, der kom til at foreligge, vilde foretage en Reduktion. Jeg maa dertil sige, at det har tidligere forlydt, at der var Tale om en teknisk Revision af Forsvarslovene af 1922, og ved en teknisk Revision kunde man selvfølgelig meget vel tænke sig paa visse Omraader en Begrænsning som paa andre Omraader en Forøgelse. Der var Tale om en teknisk Revision, det var det, vi ventede, og derfor kom det som en Overraskelse for os, at Forslaget havde det Indhold, med sine gode Sider, men desværre ogsaa med sine svage Sider, som jeg havde den Ære paa mit Partis Vegne i Fjor at gøre opmærksom paa.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen sagde, at Forskellen var jo ikke saa stor mellem Bestemmelserne i Hærloven af 1922 og det af Ministeren nu forelagte Lovforslag; bl. a. gjorde det ærede Medlem opmærksom paa, at til Fodfolket var Indkaldelserne jo kun 350. Mand færre end efter Loven af 1922 og til Artilleriet 118 aarlig, det vil altsaa sige 468. Det kan jo synes, som om det ikke er noget overvældende stort Tal, men regner vi blot med en 4—5 Aar, er vi dog oppe paa over 2 000 Mand færre, end den nuværende Lov giver os.

Men her kommer det Spørgsmaal uvilkaarligt frem: Hvad er et Minimum? Hvad er et *absolut* Minimum? Er et Minimum eller endnu mere et absolut Minimum til at komme ned under? Har man tidligere været paa det rene med, at nu var man med Forsvarslovene af 1922 naaet til et Minimum, og erkender man tillige, at Situationen for Danmarks Vedkommende og Situationen i Europa og den internationale Situation i det hele taget ikke har undergaaet væsentlige Ændringer, i hvert Fald ikke til det bedre, siden 1922—23, saa forstaar jeg ikke, at man nu kan sige: ja, der er nok et Minimum, men det var alligevel til at komme under dette Minimum. Men saa ser jeg ikke, hvor Grænsen er. Der blev talt om, at man jo ogsaa i Forslaget var gaaet ind paa at formindske Uddannelsestiden og formindske den Tid, i hvilken Genindkaldelserne finder Sted. Jeg gaar ud fra, at ogsaa der har man været paa et Minimum i Loven af 1922, men saa er man rigtignok kommet ganske alvorligt under dette Minimum ved det nu foreliggende Lovforslag, som for Fodfolkets Vedkommende gaar ned fra en Uddannelsestid paa 5 Maaneder til en Uddannelsestid paa 4 Maaneder og for Genindkaldelsernes Vedkommende reducerer Tiden til det halve. Der maa være noget ved Opfattelsen af et Minimum, som ikke falder sammen med den Opfattelse, som i hvert Fald jeg for mit Vedkommende har.

Der tales om, at man i Sverige og Norge har formindsket Indkaldelserne og Uddannelsestiden. Det er rigtigt, og jeg mener, det vil være til Nytte for det kommende Udvalg, at man søger at faa Oplysning om de Erfaringer, man i saa Henseende har gjort i de to Lande. Der vil ganske sikkert let kunne skaffes Udtalelser fra de paagældende militære Myndigheder om, hvorvidt man har anset den Indskrænkning, der har fundet Sted, for at være forsvarlig eller ikke. Jeg skal da ikke have det mindste imod, at man søger at faa disse Oplysninger.

Jeg har desværre det Indtryk — men det kan jo være forkert, det vil jeg dog gerne sige med det samme —, at for det ærede Venstre ligger Opgaven navnlig paa det økonomiske Omraade. Det er i og for sig ikke, fordi man ikke gerne vilde yde, hvad der fordres, ogsaa fra den ansvarlige Sagkundskabs Side, men man synes, at der her er et Størstemaal, og dette Størstemaal betragter man med andre Øjne end det Mindstemaal, jeg før talte om. Men kan vi, saaledes som det synes at fremgaa af den ærede Ordførers Udtalelser, komme *under* det Mindstemaal, saa skulde det vel ikke